

Βασίλειος Σταυρίδης: Ένας ευπατρίδης της Πολίτικης λογιόσύνης έφυγε

/ [Συναξαριακές μορφές](#)

[Πέτρος Παναγιωτόπουλος, Αν. Καθηγητής Θεολογικής Σχολής ΑΠΘ](#)

Ένα θλιβερό νέο συγκινεί από χθες τις ψυχές των εν Τουρκία Ομογενών – αλλά και των απανταχού της Οικουμένης τέκνων της Μητρός Μεγάλης του Χριστού Εκκλησίας: Εκοιμήθη μετά από μακρά ασθένεια ο Καθηγητής Βασίλειος Σταυρίδης.

Ο εκλιπών υπήρξε ένα από τα μεγαλύτερα αναστήματα της Πολίτικης θεολογικής παράδοσης. Υπήρξε από τους διαπρεπέστερους διδάσκοντες της Θεολογικής Σχολής της Χάλκης και τα κείμενά του κόσμησαν τις σελίδες των Πατριαρχικών επιστημονικών εντύπων, αλλά και πλήθους άλλων ακαδημαϊκών εκδόσεων. Στη Χάλκη μάλιστα συνέπεσε να διατελέσει Καθηγητής και της Αυτού Παναγιότητας, τον Οικουμενικού Πατριάρχη κ. Βαρθολομαίου. Οι γνώσεις και οι θέσεις του τον κατέστησαν επίσης και ένα εκ των βασικότερων συνεργατών του Οικουμενικού Πατριαρχείου στους διαχριστιανικούς και διαθρησκειακούς διαλόγους.

Ο μεταστάς γεννήθηκε στο Γαλατά της Πόλης το 1925. Φοίτησε στη Μεγάλη του Γένους Σχολή και στη Χάλκη (στο Γυμνάσιο και τη Θεολογική Σχολή). Οι Μεταπτυχιακές του σπουδές ολοκληρώθηκαν στις Η.Π.Α., όπου μετέβη προσκλήσει του μακαριστού Αρχιεπισκόπου (και κατοπινού Οικουμενικού Πατριάρχη) κυρού Αθηναγόρα. Στη συνέχεια συγκαταλέχθηκε στο διδακτικό δυναμικό της τροφού του Σχολής, διδάσκοντας Εκκλησιαστική Ιστορία, Ιστορία των Ορθοδόξων Αυτοκέφαλων Εκκλησιών, Ιστορία του Δυτικού Χριστιανισμού και Ιστορία της Οικουμενικής Κίνησης. Μετά το άδικο κλείσιμο της Σχολής, δίδαξε στη Θεολογική Σχολή του Μπαλαμάντ στο Λίβανο, ενώ υπήρξε και Επισκέπτης Καθηγητής στις Θεολογικές Σχολές του ΑΠΘ και του Αγ. Ανδρέα Αυστραλίας.

Το συγγραφικό του έργο είναι τεράστιο και εκτείνεται σε πλήθος ερευνητικών πεδίων. Φίλεργος, λεπτολόγος, αναλυτικός, εμπειριστατωμένος και εξαντλητικός στα θέματα με τα οποία καταπιάστηκε, άφησε πίσω του μια μοναδική παρακαταθήκη σε ζητήματα σύγχρονης (και όχι μόνο) εκκλησιαστικής Ιστορίας, καταλόγων αρχιερέων πλήθους επισκοπών, αγιασμάτων και σεβασμάτων των επαρχιών του Οικουμενικού Πατριαρχείου - ορισμένα από τα οποία παραμένουν μνημειώδη και αναμφίβολα οι νεότερες γενιές ερευνητών θα τον μακαρίζουν για τις πρωτοπόρες έρευνές του.

Τόσο η ποσότητα του έργου του (ο όγκος των πάσης φύσεως μελετών του αγγίζει τη χιλιάδα!) όσο και η ποιότητα των κειμένων του, τον καθιστούν μία σαφώς εμβληματική φυσιογνωμία της σύγχρονης Χριστιανικής θεολογίας. Επιπρόσθετα, η βαθιά του ευσέβεια, το μειλίχιο του χαρακτήρα του, η αρχοντική του προσήνεια -

αψευδής σφραγίδα της Πολίτικης καταγωγής του – και η όλη σοφία που απέπνεε η παρουσία και τα γραπτά του, οδηγούσαν σε βαθύ σεβασμό προς το όνομά του (και ασφαλώς γεννούσαν τη μακροθυμία στις δακτυλογράφους και τους διορθωτές που ταλαιπωρούνταν από τα δυσανάγνωστα δοκίμια που έβγαζε η απαρχαιωμένη γραφομηχανή του...)

Η απώλεια τέτοιων ανθρώπων μάς κάνει οπωσδήποτε φτωχότερους. Σε μια εποχή που υπερεπερίσσευσαν τα αλαλάζοντα κύμβαλα (ιδίως εντός των εκκλησιαστικών τειχών, φευ), προσωπικότητες σαν αυτή του μακαριστού Σταυρίδη αφήνουν κενό μέγα. Είθε η Ευσπλαχνία Του αυτόν μεν να αναπαύει πλησίον της αγαπημένης του συμβίας, την οποία στερήθηκε προ ολίγων ετών, εμάς δε να μας αξιώσει να τύχουμε ικανών συνεχιστών του.

<http://bitly.com/1PZG9si>